

21 Ἰανουαρίου 2018.

Εἰς τήν 15ην Κυριακὴν τοῦ Λουκᾶ.

Λουκᾶ 19, 1 – 10

«Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι» (Λουκᾶ 19, 5).

Γεμάτη ἀπό ὀξύμωρα καί ἀντιφατικά σχήματα εἶναι ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ πού ἀκούσαμε σήμερα. Ὁ κοντός ψηλώνει, ὁ ὑψηλὸς Θεὸς «κονταίνει» καί πάλι γιὰ τόν ἄνθρωπο, ὁ πλούσιος φτωχαίνει, ὁ ἁμαρτωλὸς δικαιώνεται, ὁ Ἄναμάρτητος «ἁμαρτάνει» κάνοντας παρέα μέ τούς χειρότερους, οἱ ἐνάρετοι σκανδαλίζονται, ὁ Μεγάλος Περαιστικός τῆς Ἱεριχοῦς αὐτοπροσκαλεῖται σέ φαγητό, τά δεδομένα χάνονται καί καινούρια δεδομένα ξεπροβάλλουν.

Μέσα σ' αὐτό τό κλίμα τῶν ἀνατροπῶν καί τῶν ἐκπλήξεων ὁ Κύριος ρίχνει ἓνα βλέμμα στόν ἀνεβασμένο στή συκομουριά Ζακχαῖο καί τοῦ φωνάζει ἐπιτακτικά: «Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι». Ἀπό ποῦ νά κατεβεῖ ὁ Ζακχαῖος; Ἀπό τό δέντρο πού χρησιμοποίησε, γιὰ νά πάρει τό ὕψος πού τοῦ ἔλειπε.

Εἶχε πολλές ἐξωτερικές ἐλλείψεις ὁ ταλαίπωρος. Ἦταν κοντούλης καί αὐτό τοῦ δημιουργοῦσε πολλά ἐσωτερικά συμπλέγματα. Ἦταν ὅμως καί εὐστροφος. Μποροῦσε γρήγορα νά διαχειρίζεται καταστάσεις καί νά λύνει τά προβλήματά του. Τό αἶσθημα τῆς ἐλλειψῆς καί τοῦ κενοῦ, πού τοῦ δημιουργοῦσε τό μικρό του ὕψος, προσπάθησε νά τό καλύψει μέ τά λεφτά. Προσπάθησε νά ψηλώσει, νά γίνει σημαντικός μέ τή συγκέντρωση τοῦ χρήματος, ἀκόμη καί ἂν αὐτό προϋπέθετε ὅτι ἔπρεπε νά ἀδικήσει τούς ἄλλους. Ἀντί ὅμως νά γίνει σημαντικός, ἔγινε ἀπλῶς μόνον πλούσιος.

Ἀνεβασμένος τώρα στή συκομουριά προσπαθεῖ νά δεῖ τό Χριστό. Τά δύο βλέμματα συναντιοῦνται. Τοῦ ἀνθρώπου πού φάχνει τό Θεό καί τοῦ Θεοῦ πού ἀναζητάει τόν ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ συνάντηση στίς ματιές εἶναι καθοριστική. Τόν καλεῖ ὁ Ἰησοῦς νά κατεβεῖ ἀπό τη συκομουριά, ἀλλά στήν πραγματικότητα τόν καλεῖ νά κάνει μία κάθοδο ἄλλου εἴδους. Τί εἶναι ἡ συκομουριά γιά τό Ζακχαῖο; Εἶναι ἕνα ἐργαλεῖο, ἕνα δεκανίκι, ἕνα βᾶθρο, πάνω στό ὁποῖο πατάει γιά νά πάρει ὕψος. Τό ὕψος πού κερδίζει,

ὅμως, δέν εἶναι ἀληθινό, δέν εἶναι μόνιμο. Θά τό χάσει, μόλις κατεβεῖ ἀπό τό δέντρο. Ὁ Κύριος, λοιπόν, καλεῖ τόν κατά βάθος ἀγαθό τοῦτο τελώνη νά κατεβεῖ ἀπό τό φέμα του. Νά ἐγκαταλείψει τό ψεύτικο βάθρο καί νά σταθεῖ στό ἀληθινό του ὕψος, διότι τελικά αὐτό θά τόν βοηθήσει νά ψηλώσει ἀληθινά, νά γίνει ἕνας γίγαντας. Ἐνας γίγαντας τοῦ πνεύματος, πού θά μείνει αἰώνιο παράδειγμα γιά ὅλους τούς πιστούς στό πέρασμα τοῦ χρόνου. Τόν καλεῖ νά κατεβεῖ ἀπό αὐτό πού σκέφτηκε καί νά σταθεῖ ὅπως εἶναι μπροστά στό Θεό, γιατί μόνον τότε μπορεῖ νά κερδίσει ὄχι τήν ἀπό μακριά θέα τοῦ Θεοῦ ἀλλά τόν ἴδιο τό Θεό. Ἡ συκομουριά ἀποκτάει ἕνα συμβολισμό πού μᾶς ἀφορᾷ ὅλους.

Ὁ Κύριος περιέρχεται τούς δρόμους καί τά μονοπάτια τῆς ζωῆς μας καί μᾶς ψάχνει. Ὄταν συναντηθοῦμε, φωνάζει στόν καθένα μας: «Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι». Μᾶς καλεῖ νά κατεβοῦμε ἀπό τό φέμα μας, ἀπό τά φτιαχτά δεδομένα μας, ἀπό τά βοηθήματα καί τά βάρη πού δημιουργήσαμε, γιά νά καλύψουμε τά κενά καί τίς ἐλλείψεις πού μᾶς βασανίζουν. Ὁ Κύριος φωνάζει αὐτό τό «κατάβηθι» σέ

κάθε Θεία Λειτουργία από τήν Ὡραία Πύλη. Μᾶς κοιτάζει κατάματα καί μᾶς λέγει ἀπό ἀμέτρητη καί ἀπίστευτη ἀγάπη: «σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι». Δέν περιμένει νά Τόν προσκαλέσουμε. Αὐτοπροσκαλεῖται μέσα μας, γιά νά μᾶς χαρισθεῖ, νά μᾶς εὐλογήσῃ μέ τήν παρουσία Του, νά μᾶς πλουτίσῃ ἀληθινά, νά μᾶς ὑψώσῃ στό ὕψος πού μᾶς πρωτόπλασε καί πού οἴκτρά τό χάσαμε μέ τήν ἀμετανοησία μας.

Μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος νά κατεβοῦμε ἀπό τά μεγάλα βάθρα, πού ὁ καθένας ἀπό μᾶς τοποθέτησε γιά νά πάρῃ ὕψος στή ζωή του. Τό πρῶτο βάθρο πού θέλει ὁ Χριστός νά ἐγκαταλείψουμε, γιά νά συνευρεθοῦμε μαζί Του, εἶναι τό ἀπατηλό βάθρο τῶν προσόντων. Τά προσόντα, εἴτε εἶναι φυσικά εἴτε εἶναι ἐπίκτητα, γίνονται γιά ὅλους μας μία συκομουριά, πού μᾶς βοηθάει νά δοῦμε τό Χριστό ἀπό μακριά, ἀλλά μᾶς ἐμποδίζει νά Τόν συναντήσουμε ἀληθινά καί νά ἐνωθοῦμε μαζί Του.

Τό δεύτερο μεγάλο βάθρο πού μᾶς καλεῖ νά ἐγκαταλείψουμε, γιά νά Τόν πλησιάσουμε, εἶναι αὐτό πού ὀνομάζουμε κοινωνική θέση καί

αὐτοεκτίμηση. Ἡ μιά κάποια ἰδέα πού ἔχουμε καί πού δημιουργοῦμε γιά τόν ἑαυτό μας μᾶς κρατάει πιό ψηλά ἀπό τούς ἄλλους ἀλλά μακριά ἀπό τό Χριστό.

Τό τρίτο μεγάλο βᾶθρο, ἡ μεγαλύτερη ἴσως ἐξέδρα ἀπό τήν ὁποία πρέπει νά κατεβοῦμε, γιά νά ἔνωθοῦμε μέ τό Χριστό, εἶναι ἡ ἐπίπλαστη καί ἐξωτερική καθαρότητα καί ἀρετή μας. Ἡ τυπική ἐξωτερική ἀρετή καί ἡ ἐπιφανειακή εὐσέβεια εἶναι μία ψηλή συκομουριά, πού μᾶς κρατάει πολύ μακριά ἀπό τή γῆ τῆς ταπείνωσης. Μέ λίγη ἐξομολόγηση, κάποια νηστεία καί λίγη ἐλεημοσύνη φτάνουμε στά πιό ψηλά κλαδιά της. Πιστεύουμε πώς ἔτσι εἴμαστε κοντά στό Χριστό καί Τόν βλέπουμε καθαρά, ἀλλά ὁ Κύριος δέ ζητάει ἀπό μᾶς τήν ἀρετή. Ἀπό ἐμᾶς ζητάει τή μετάνοια. Μᾶς φωνάζει λοιπόν τό «κατάβηθι» ἀπό τήν ἐξέδρα τῶν πνευματικῶν κατορθωμάτων. Νά περπατήσουμε στό στερεό χῶμα τῆς ταπείνωσης, γιατί μόνον ἂν εἴμαστε προσγειωμένοι στήν πραγματική μας κατάντια μποροῦμε νά συναντηθοῦμε μέ τό Χριστό καί νά Τοῦ ζητήσουμε τήν πολυπόθητη σωτηρία.

Όταν ὁ Χριστός εἶπε στό Ζακχαῖο ὅτι θά φιλοξενηθεῖ στό σπίτι του, ὁ Ζακχαῖος δέν ἔτρεξε νά ἐτοιμάσει τό χῶρο καί τά δεδομένα τῆς φιλοξενίας. Τό μόνο πού ἔκανε ἦταν νά ἐτοιμάσει τόν ἑαυτό του μέ τή μετάνοια γιά τή φιλοξενία τοῦ Ἰησοῦ. Δέν τόν ἀπασχόλησε τί θά προσφέρει στόν Κύριο, διότι τό πρῶτο πού σκέφτηκε νά Τοῦ χαρίσει ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του. Όταν λοιπόν ὁ Χριστός μᾶς φωνάζει: «μετά φόβου, πίστεως καί ἀγάπης» νά προσέλθουμε, γιά νά ἐνωθοῦμε μαζί Του, μᾶς καλεῖ νά ἐγκαταλείψουμε τίς συκομουριές τῆς βόλεψῆς μας, τό κάθισμά μας, τά προσόντα μας, τήν κοινωνική θέση μας, τήν ἀρετή μας. Μᾶς καλεῖ ταπεινά νά ἔλθουμε κοντά Του. Νά τοῦ χαρίσουμε τόν ἑαυτό μας μέ μετάνοια, γιά νά ἔλθει καί νά φιλοξενηθεῖ μέσα μας. Ἀπό μᾶς ὁ Χριστός δέν θέλει τό ὕψος μας, θέλει τό βάθος μας. Μόνον ἡ ἔμπρακτη καί ἔμπονη μετάνοια μᾶς κάνει ἀληθινά παιδιά τοῦ Ἀβραάμ. Μόνον τά παιδιά τοῦ Ἀβραάμ δικαιοῦνται τή σωτηρία. Διότι ἡ σωτηρία προορίζεται γιά τούς ἀνθρώπους πού πιστεύουν μέ τά ἔργα τῆς μετανοίας

καί ὄχι μέ τά λόγια καί τά βλέμματα τῆς
συκομουριᾶς.

Ἄς ἀφήσουμε λοιπόν τά ὕψη μας καί ἄς σκύ-
ψουμε μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας τόν αὐχένα τῆς
ὑπάρξεώς μας, γιά νά γίνουμε κατοικητήρια τοῦ
Θεοῦ καί ταπεινοί ἀποδέκτες τῆς αἰώνιας σωτηρίας
καί λύτρωσης. Ἀμήν.